

Cuprins

PARTEA ÎNTĂI	
Malaxa	9
PARTEA A DOUA	
„Miss România”	85
PARTEA A TREIA	
Luca și Matei	145
PARTEA A PATRA	
Paștele Blajinilor	231

Simona Antonescu

Darul
lui Serafim

roman

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2016

În Comarnic ningeă dintr-un cer negru ca plumbul. Uitându-și pe loc îngrijorarea, domnișoarele aflate pe bancheta din spate a Fordului Aglăiței deschiseră ambele geamuri, scoaseră câte un braț de-a stânga și de-a dreapta automobilului și prinseră a bate cu ele aerul înghețat în același ritm, ca două aripi ale unei păsări ciudate. Automobilul din spate le urmă imediat exemplul, iar pe cei din față îi claxonară de câteva ori scurt, ca să-i facă atenți.

Din trei automobile cu geamurile coborâte, trei perechi de aripi băteau văzduhul la unison.

Câțiva localnici care-și curățaseră curțile de zăpadă, ridicând pe garduri nămeți de-un stat de om, iar acum se sprijineau în lopeți, la vorbă, își făcură semnul crucii pe urmele lor. De pe ulița Secăriei, cete-cete de copii coborau pe sănii, speriiind corbii cu chiotele lor.

Dincolo de Posada însă, automobilele nu mai putură trece. Drumul dispăruse, acoperit cu zăpadă în întregime. În fața lor, o căruță rămăsese împotmolită. Țăranii coborâseră cu lopeți și munceau la nămeți.

— Trecem? întrebaseră cu mare veselie băieții, Dumitru Mic și Dumitru Mare, aflați în automobilul din frunte, ferindu-se în ultimul moment de un bulgăre de zăpadă pornit asupra lor din spate.

— Trecem, domnișorule, răspunseră țăranii. Trebuie să trecem, căci suntem cu treburi.

— Și voi tot cu treburi, domnilor? strigară către cei din față fetele din Fordul cel micuș, roșu închis de Burgundia, al Aglăiței, în vreme ce nu conteneau să-i bombardeze cu bulgări.

Deszăpezirea înainta greu. Oamenii erau puțini. Munca le încinsese sângele prin vene, iar ei își împinseseră căciulile către ceafă, descoperind ninsorii frunțile asudate. Răsufările fierbinți puneau rouă pe mustățile bogate. Arar, câte unul se oprea, îndesând lopata cu putere într-un troian, își scotea de tot căciula

de pe cap, își trecea mâneca aspră din postav ieftin peste frunte și căuta în spate, la domnișoare.

Fetele se adăpostiseră de la o vreme în automobile și nu mai cutezau a scoate nici măcar mâinile cu degete subțiri din mânșoanele de zibelină. Nasurile li se înroșiseră, veselia scăzuse și ar fi cerut bucuroase să se facă cale-ntoarsă, dar nu cuteza niciuna să fie prima care dă glas înfrângerii.

Domnii hotărâra atunci să pună umărul la rezolvarea situației.

Ultimul automobil din coloană porni numai cu șoferul înapoi, către sat, să aducă ajutoare. Se întoarseră cu oameni din Posada și din Podul Neagului, cu lopeți late, anume pentru zăpadă. După trei ceasuri de muncă, se întâlniră cu cei ce săpau din cealaltă parte, dinspre Hanul lui Șeșu, aflat într-o margine a cătunului Izvor.

Ajunseră în Sinaia târziu, către sfârșitul după-amiezii, când era evident pentru toți că nu se mai puteau întoarce în aceeași zi în București. Traseră, cum obișnuiau an de an, ca niște împătimiți ai concursurilor de iarnă ce erau, la Hotel Ungarth. Ziarele Capitalei anunțau întotdeauna, încă din primele zile ale lui decembrie:

Sportivi!

*Descindeți în timpul sezonului de sporturi de iarnă la
HOTEL UNGARTH*

Str. Spătarul Cantacuzino, 11

*Cel mai prielnic și confortabil pentru sportivii și prietenii lor
care iau parte la concursuri.*

*Prețurile speciale pentru sezonul de concursuri sunt:
PENSIUNE COMPLETĂ DE LA 400 LEI PE ZI*

*Masă specială rezervată pentru acei care nu vor să consume
table d'hôtel:*

80 lei de persoană.

Salonul de lectură al hotelului stă la dispoziție pentru dans.

Hotelul era pustiu deocamdată. Părăsiră automobilele în neorânduială în fața intrării și urcară cele trei trepte cu cântec:

*Yes sir, that's my baby,
No sir, I don't mean maybe.
Yes sir, that's my baby now.*

Adus de la birourile sale din spate de larma lor, directorul hotelului le ieși în întâmpinare, în mijlocul mezaninului. Din sala de lectură ce urma să se transforme în salon de dans, ca întotdeauna iarna, răsunară imediat dintr-un patefon acordurile cântecului, semn că domnul director era cu adevărat un cunoscător al grupului.

— *Monsieur Basil*, rămânem peste noapte la dumneata! Il anunțară mai multe glasuri deodată.

— Rândul la telefon, în spatele meu! Ne este foame, *Monsieur Basil!* spuse Magda și, apropiindu-se de recepție, trase telefonul pe deasupra teighelei către ea.

Telefonară rând pe rând acasă, în București, ca să anunțe celor ce-i așteptau că vor înnopta în Sinaia. Bucuros de oaspeții neașteptați atât de devreme, înaintea sezonului, directorul dădea porunci scurte personalului, completând cuvintele cu gesturi ce puneau pe roți fetele în uniforme cenușii și *garçon*-ii înfirtați după ultima modă.

Ridicat odinioară de fostul valet al domnitorului Dimitrie Ghica, hotelul de lângă Parc aduna tot tineretul bucureștean la vremea concursurilor. Personalul încă mai reușea să întrețină aici un aer de curte domnească, iar asta le făcea pe fete să se simtă de viță nobilă, domnițe din alt veac, potolindu-le preț de câteva clipe purtările îndrăznețe.

— Dacă doriți să facem și rezervările pentru ianuarie, pot aduce registrul aici, în salon, le propuse mai târziu directorul

hotelului, înclinat în unghi drept în fața domnilor ce își aprinseseră trabuce.

— Dragă *Monsieur Basil*, nu crezi că este prea devreme? râse de zorul său Dumitru Mare. Deocamdată suntem singuri în toată Sinaia. Mă îndoiesc că va lua cineva locurile noastre.

— Cu tot respectul, domnule avocat, se înclină directorul hotelului încă puțin, Altețele Lor Principele Nicolae și Princesa Ileana sunt la Palat de aseară. Măine dimineață, toate cotidienele din Capitală vor da știrea: Alteța sa Principele Nicolae a început organizarea Jocurilor de Iarnă.

Monsieur Basil se opri cu meșteșug, anume pentru a lăsa vestea să-și facă efectul dorit printre cei prezenți. Arătându-se atât de jignit pe cât îi îngăduia poziția sa, își luă registrul sub braț și dădu să se retragă. Magda opri patefonul, îi pară ieșirea și îl somă, în glumă dar pe un ton suficient de autoritar pentru ca directorul hotelului să nu ezite să răspundă:

— Sunt la Peleş?

— Da, domnișoară. De aseară.

— Poate că petrec.

— Au întrunit astăzi dimineață Comitetul de Organizare și au împărțit deja funcțiile. Soția domnului Primar al nostru a primit relațiile cu presa. Au fost chiar aici, alături, la Vila Wendy, domnișoară.

— Câte camere ai rezervate?

— Deocamdată sunt libere, dar de mâine vor începe să sune telefoanele. *Universul* și *Adevărul* au primit deja anunțul pentru deschiderea înscrierilor la concursuri.

— Camera de deasupra intrării este luată! ridică Magda brațul și-și roti privirile pe deasupra întregii adunări, ca să se asigure că a fost auzită. *Monsieur Basil*, te rog să notezi: Magda Filipescu, camera 4, de la 20 ianuarie.

Domnița Ileana pusese un genunchi în zăpadă și se aplecase deasupra celuilalt picior, încercând să-și desfacă legăturile schiurilor.

Părul scăpat din strânsoarea băscuței de concurrent îi cădea în ochi. Isprăvisese cursa și își scosese aproape imediat puloverul gros de flanel, alb ca zăpada, cu gulerul rulat, atârându-l în cele două bețe ce stăteau înfipite în zăpadă în fața ei. Rămăsese numai într-o șemizetă de croială masculină, cu gulerul îngust ridicat la spate și cu o eșarfă innodată pe dedesubt. Pe manșete se afla brodat numele Clubului Sportiv Peleş, sub culorile căruia fratele ei, Principele Nicolae, și ea însăși se înscriau, an de an, la Campionatele Naționale ale României.

Era primul an în care tânărul principe nu participa, plecat pe neașteptate din țară în urma furtunii stârnite de încheierea, în mare taină, a căsătoriei cu Ioana Dumitrescu. În absența Principelui, valul de simpatie al aripilor tinere a protipendadei bucureștene se revărsa în totalitate asupra domniței Ileana, deja îndrăgită și răsfățată.

Soarele de amiază scurtase umbrele, iar zăpada sticlea. Aglăița urmărea fiecare gest al domniței. Din mulțimea de admiratori de la marginea părții se desprinseseră doi fotografi, pesemne trimiși ai ziarelor centrale. Cercetară mai întâi poziția soarelui, apoi o strigară cu îndrăzneală pe domniță.

Principesa Ileana întoarse către ei un chip luminos. Șuvița care îi tot dăduse bătăi de cap, în vreme ce își elibera picioarele din legăturile schiurilor, îi stârni un zâmbet larg, pe care amândouă aparatele de fotografiat îl prinseră imediat. Aglăița scutură scurt din cap de câteva ori, încercând să imite gestul domniței.

„Îl tund”, își promise ea cu ciudă, pentru că părul ei prea lung nu dădea gestului naturalețea pe care o admira din tot sufletul la domnița Ileana.